

SPOVEDANIILE IANFULUI

SPOVEDANIILE IANFULUI, un titlu simplu, direct, semnificativ pentru cititorul român de poezie. Nicolae Crepcia, poet din zona Bradului, în Munții Apuseni, a simțit nevoia să pună în versuri spovedaniile unui personaj important al istoriei noastre: Avram Iancu. Persoana eroului pendulează între mit, legendă, simbol, prinț, slujitor al neamului, om aflat sub apăsarea vremurilor, intrat în cântecele românilor, amintit deseori la sărbători, la evenimente, dominând paginile istoriei oficiale și, mai ales, a istoriei viei, pătrunzătoare, eliberatoare.

Spovedania este actul mărturisirii faptelor în fața cititorului, dar și a românilor în general, prezentarea unor date confidențiale despre gândurile, atitudinile, suferințele, dezamăgirile, obsesiile pe care le-a avut Craiul Munților, idealul neîmplinit, dar adevărat, despre o lume intimă, numai de personajul istoric știută, despre credință și nădejde, despre cunoașterea venită prin revelație, coborâtă în inima omului. E și o spovedanie colectivă pentru că idealul a fost, este și va fi colectiv... Șoapta lui Avram Iancu e grea, cade în ochii cititorului cu putere și sinceritate, cu puritate și clarviziune, iar Nicolae Crepcia a acceptat regulile acestei mărturisiri, ca poet s-a pus în pielea personajului, depășind simpla descriere, evitând simplismul. Poate i-a fost familiar personajul, a încercat să înțeleagă mersul istoriei, suferințele și coborârile, accidente epocii...

E ceva imponderabil în versurile cărții, cititorul primește mesajului, replica nu poate veni, răspunsul e unul tainic, mereu tainic, după reguli specifice eroilor. Avram Iancu domină poeziile, poetul acceptă prezența imponderabilă, se muștrăță pe mesaj și lasă cuvintele să curgă în felul etern al poeziei populare, captată de luciditatea scribului ridicat dintre moși.

Nicolae Crepcia lasă impresia că spovedania este actuală, a fost martor la ea pentru că spovedania are ca martori muntele, apele, aerul, simbolurile românești, spiritul locurilor, personajele simple, cu nume românești, spovedania e spusă în fața lui Dumnezeu, prezent cu fiecare cuvânt, transcendent și mai ales immanent, un Dumnezeu care îi pasă!

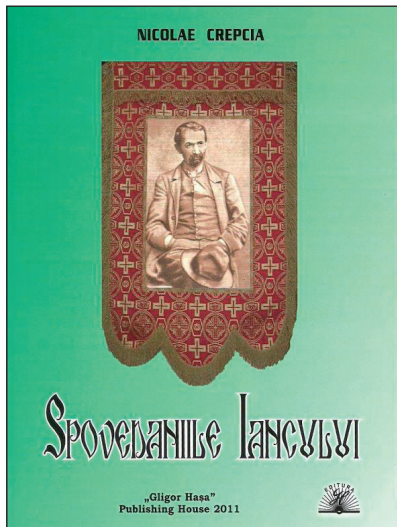
Poeziile, aparent, au titluri, dar titlul face parte integrantă din corpul textului, e doar o aparență a unui titlu, e aici smerenia poetului în fața cuvintelor șoptite, spuse cu inima, legătura aceasta e una structurală, Iancu nu poate fi rupt de popor, de cântec, de jale, de mesaj.

Versurile prind murmurul Arieșului, mișcarea luminii în aerealul Munților Apuseni, izvorul aparent unic din care a băut eroul, stelele de pe cer, mesajul lor în univers, adevărul acela simplu, singurătatea, prezența lui Horea de la care Avram Iancu a preluat mesajul, clopotul, tulnicul, ura care atingea vremurile, stânca, Alba Iulia, în poezie spus simplu, Alba... Apoi piatra istoriei, alungarea Iancului, legătura cu locul: mă cunosc gorunii și mă cheamă, în contrast cu vorbele de batjocură, ochii mei, iar, brusc, pe cerul istoriei un uliu alb tipă a împerechere, disprețul, valul acela de sentimente care i-a prins pe români în mijlocul imperiului, asaltați de armată, jandarmi, trădători, un sistem pus în mișcare de ură, de dispreț, de reguli străine sufletului omenească.

„Și parcă-aud cum la Tebea mă cheamă/Cel

clopot cu bătaia într-o dungă/Și știu dacă pentru marea vamă/Puținul ce-am făcut o să ajungă/” – și parcă-aud cum murmură Arieșul.

Spovedaniile aduc un mesaj al durerii, al suferinței: timpul a ros amintirile ca o molie, sângele a curs spre veșnicie, Transilvania ardea ca flacăra neagră, strigătul munților se aude și în rai, îngerii zburau între pământ și cer, iarba păstrează sângele bunilor, lacrimi vărsate în tipare în formă de tunuri, Cămășea durerii, din rugăciuni mai picură sânge, Dumnezeu umbla desculț pe pământ...

trecut, prezent, existență prin credință, potențată de ideal...

„Am fost atât de aproape/de ideal// Trebuia doar să întindem mâna/și să culegem fructul/din ramura/pe care Dumnezeu/Ne-o aplecase//De ce am așteptat/Ca alții/în noi să binevoiască/” – Am fost atât de aproape.

Nicolae Crepcia are puterea de a ține sub control talentul său, de a lăsa să curgă pe hârtie și în suflute doar puținile cuvinte, cele cu adevărat semnificative, el nu ține să epateze cititorul cu vorbe, el acceptă cuvintele din care au picurat sânge, acceptă regulile doinelor, a colindelor, a imnului nevăzut, dar legănat între pământ și cer, spusa autentică, așa cum vorbeau moșii pe vremea lui Iancu... Asta dă putere poeziilor, aduce un iz de demult, o spunere autentică, probabil actuală între românii din Munții Apuseni.

Geografia spirituală a volumului e una autentică, se aud pașii crâșorului, sunt clari la Abrud, la Alba, la Zarand, pe Arieș, pe Ampoi, pe Celar, la Albac, pe Detunata, dealul Grohotului, Aiud, Blaj, Viena, Buda, Mihalț, Piatra Albă, Altarul Transilvaniei...

Personajele care intră și ies din fundalul istoriei sunt oamenii Iancului, Horea, împăratul personaj e omenesc, necesare și stranii în iconomia istoriei...

„Voiam să mă vezi Împărate/Ochii mei i-ai văzut/Și în ei ai citit/Eu voiam să ascult/Cu propria-ți inimă/Suspinele acestor munți/” – Nu pe mine Iancu Vorbește, împăratul ascultă, Dumnezeu aude... acesta e mesajul poeziilor, mai marii zile își purtau strălucirea prin saloane, alăturată de vampiri și castelane...

Nepot al tău eu mă socot

Horeo că sunt
Tu ai purtat pe umeri plânsul
Acestui pământ

În sângele tău
Ca-ntr-un râu uriaș
Toată suferința
Neamului nostru s-a strâns
Sfîntindu-ți ființa

Chiar și pe eșafod
Când te frângeau cu roata
În tăcere de moarte
Sângele tău a rămas strigătul
Pe care eu am fost ales
Să-l duc mai departe – Nepot al tău eu mă socot.

Versurile suspendă regulile de punctuație, spovedania este continuă, șoaptă, predică, nădejde, cuvintele curg din vers în vers ca Arieșul, e suflet românesc și durere românească în zicerea lui Nicolae Crepcia...

În cuprinsul volumului sunt inserate fotografii vechi prezentându-l pe Avram Iancu, ele aduc un aer de autenticitate, personajul e mai real, e prezentat în diferite perioade ale vieții, par fotografiile poetului așa cum le-a primit de la Iancu, undeva în Apuseni, dar de fapt sunt fotografiile noastre ale tuturor, uneori nu le vedem, alteori le scoatem de sărbători, dar el este acolo, la pescuit pe apele munților... „Vă spun adevărul/Singur pescuiam/Pe malul Crișului la Hălmașiu//Dintre napi/Un șarpe cu coroană/Mă urmărea/Mă chema/Mă aștepta/” – Vă spun adevărul

Gligor Hașa, editorul, scriitor și el, are o postfață la acest volum de versuri, notează: „Mărturisirile târzii ale Crașorului ajuns prin duh la Nicolae Crepcia au tonalități de precepte și spovedanii biblice și par a veni din adâncurile subconștientului. Ele ne prezintă un Avram Iancu mistuit pe propriul rug, însuși redat prin împlinirea rugilor care însoțesc spovedania...”

E un ecou persistent în poezia aceasta, ceva real și ireal, o jale în cântec, o durere în versuri, lacrimi care curg și idealul rezistent la trădări: „Nu am dorul cui să-l spun/Toți mă socotesc nebun/Lacrimile-mi sunt de sânge/Dumnezeu în mine plânge/” – Azi îmi par crude jivine

Nicolae Crepcia nu experimentează în poezia sa, nu are căutări stilistice, nu cade în păcatul căutărilor abisale a celui care scrie poezie pentru a arăta lumii experiențele necesare, el scrie pentru că are menirea de a transmite spovedaniile, limbajul e viu, scurt, natural, venit dinspre poezia populară, el observă, evocă, șoptește și ne strigă peste munți, peste hotare... A acceptat riscul de a părea un poet din vremuri vechi, dar zicerea e proaspătă, zicerea are ceva de argint atins de sângele din rană...

Scrie simplu și adânc despre Avram Iancu așa cum îl știu vecinii săi, cum îl știu moșii, așa cum îl auzim la Altarul Transilvaniei...

✎ Constantin Stancu

Magia Culoilor (47)
– Abajururile și culorile lor

Abajururile se folosesc la toate tipurile de corpuri de iluminat: lustre, lampadare, veioze, aplici, și au drept scop să filtreze lumina prea puternică și totodată îndeplinesc și funcția de decorare a acestora. Prin materialul din care sunt confecționate și prin designul lor, ele constituie într-o incaperă puncte de atracție, mai ales dacă sunt armonizate și cu nuanțele decorului. În general corpurile de iluminat au darul de-a alunga monotonia dintr-o incaperă. Trebuie să ne ferim de o iluminare directă, a cărei brutalitate este opusă intimității, tandreții și destinderii, și să recurgem la variante indirecte: abajururi, cupe așezate pe diferite suporturi, cupe murale îndreptate înspre plafon, etc. Ele trebuie să fie așezate în doua sau trei locuri, pentru a crea o atmosferă propice emoțiilor dulci, intimității și somnului.

Abajururile pot fi confecționate din mai multe feluri de materiale: textile, plastic, hartie cerată, sticlă, abacca natural. Cele din material textil pot fi simple sau cu aplicații, bordate cu dantela, ciucuri, si fundite. Cele din material plastic au de regula diverse decupajuri facute cu laserul pentru a permite luminii să treacă. Cele de hartie sunt specific tipului chinezesc. Cele mai elegante sunt abajururile din sticlă sau cristal.

Forma abajururilor poate fi cilindrică, conică, cubică, hexagonală și tot felul de alte asimetrice. Unele abajururi sunt pictate dar cele mai multe au imprimeuri sau broderii aplicate în cele mai diverse modele în special flori și frunze. Foarte frumoase sunt abajururile colorate pentru camerele copiilor. Acestea sînt abajururi speciale, cu desene cu personaje de desene animate pe fond uni, sau pur și simplu o simfonie de culori calde, moderne. Acestea se aleg diferit, baieteii preferă nuanțele bleu, fetetele pe cele roz. Abajururile din sticlă pot fi uni sau colorate, de obicei în forma de mozaic multicolor, vitraliu, sticlă colorată cu aplicații metalice; sunt mai grele dar mai spectaculoase, mai ales în combinații cu veioze sau aplici din fier forjat.

Abajururile de inspirație japoneză sunt imprimate cu peisaje și pagode desenate cu negru pe fond alb sau galben. Abajururile de inspirație asiatică sunt imprimate cu dragonul zburător în nuanțe de roșu și galben sau în albastru și verde. Specialiștii în Feng-Shui recomandă abajururile în culori intense. Acestea degaja o energie similară celei solare (roșul reprezintă focul, iar galbenul, culoarea pamintului). Se spune că efecte pozitive asupra stărilor noastre au abajururile cu picturi care infatisează scene scaldate în lumina soarelui. Un abajur alb sau de culoare deschisă oferă o lumină translucidă și o calitate a luminii mai mare, iar un abajur de culoare închisă sau mai opac va limita lumina, fiind mai potrivit pentru o cină intimă.

Nu de mult, Philips a creat lampa-cameleon; lampa își schimbă culoarea abajurului în funcție de obiectul pe care îl apropii de ea. Dacă apropii o lămie, toată camera va fi inundată de o lumină galbenă, dacă o schimbi cu ceva roșu, obții atmosfera unui bar de striptease, iar dacă n-ai chef să stingi lampa, apropii de abajur ceva negru și... se va face întuneric!

În numărul viitor al ziarului veti putea citi despre amplasarea tablourilor

✎ arh. Ion Constantinescu

Linieștea dinaintea furtunii

Peste câteva zile, când vor fi anunțate rezervele valutare, vom vedea cât a costat BNR menținerea leului sub pragul de 4,4. Până atunci presiunea pe leu va persista, datorită scumpirii banilor pentru statele din euro-zonă, care se împrumută tot mai greu, în vârstă intrând și Franța sau, chiar, Germania, ultima nerezând să își plaseze în întregime o emisiune de obligațiuni. La rândul ei, Italia s-a împrumutat marți cu 7,5 miliarde euro pe o scadență de trei ani, la o dobândă record de 7,89%, față de 4,93% la licitația similară, din octombrie. Presiunea asupra Italiei se va menține, fiindcă la începutul lui februarie vine scadența pentru o emisiune de acum zece ani, în valoare de 26 miliarde euro.

Statele de la „marginile” Europei vor suferi la rândul lor, prin reîntrirea în recesiune țărilor din euro-zonă. Prima victimă a apărut deja. Se numește Ungaria iar ratingul său a fost coborât de către Moody's la categoria „gunoi” (junk). Budapesta acuză înmulțirea speculațiilor asupra forintului, care urca la aproape 318 unități/euro, un comunicat oficial afirmând că retrogradarea se încadrează într-o serie de „atacuri financiare împotriva Ungariei”.

Vănzările de valută ale BNR au redus semnificativ deprecierea leului. Pe parcursul perioadei analizate, cursul euro a urcat până la 4,3620, maximul acestui an, care a fost înregistrat în 25 noiembrie, dar în următoarele două săptămâni el coboară până la 4,3498 lei.

Cursul dolarului a crescut de la 3,2215 la 3,2926, pentru a scădea la finele perioadei la 3,2429 lei, iar cel al francului elvețian a fluctuat între 3,5278 la 3,5545 lei. În piața la termen de la Sibiu, prețurile pe decembrie ale euro au coborât de la 4,3848 la 4,341, investitorii considerând, probabil, că BNR nu va lăsa cursul să treacă, cel puțin în acest an, peste 4,38 lei. Pe martie tranzacțiile s-au realizat la 4,355 – 4,392, pe iunie la 4,384 – 4,3999 iar pe septembrie la 4,4 lei. Pe piețele internaționale, situația bugetelor statelor membre ale zonei euro devine critică, datorită scumpirii constante a creditării.

În aceste condiții, euro se deprecia de la 1,3540, la 1,3213 dolari, pentru că în ultimele două săptămâni de perioade analizate să revină la aproape 1,3450, după apariția informației, conform ziarului La Stampa, că FMI ar pregăti un împrumut pentru Italia în valoare de 400 – 600 miliarde euro, care ar reprezenta circa 40% din PIB-ul statului peninsular. Cu toate acestea posibilitatea ca recesiunea să revină în euro-zonă ar putea să scadă atractivitatea euro, datorită reducerii dobânzilor de către BCE. Pe sibex.ro, euro s-a tranzacționat pe decembrie la 1,3225 – 1,3562 iar pe martie la 1,3255 – 1,3553 dolari. Unca de aur fluctua pe decembrie între 1.675,1 și 1.720,3 iar pe februarie între 1.676,8 și 1.707 dolari. Analiza cuprinde perioada 22 – 29 noiembrie.

Radu Georgescu - Domus M&D - Companie de Relatii Publice

Un jandarm hunedorean la Vicenza

Locotenentul Mircea Alexandru NEAG, ofițer specialist în cadrul Inspectoratului de Jandarmi Județean Hunedoara, s-a întors recent din Italia unde a participat la „Al doilea Curs pentru Operațiuni de Mare Risc” (2nd High Risk Operation Course). Acest stragiu de pregătire s-a desfășurat în perioada 19 septembrie – 14 octombrie 2011, fiind organizat de către Centrul de Excelență al Unităților Poliției de Stabilizare (CoESPU) de la Vicenza. Ofițerul a fost singurul reprezentant al României care a participat la acest stagiu de pregătire, alături de alți 21 de ofițeri și subofițeri din 10 țări. Scopul general al stagiului l-a reprezentat cunoașterea și aprofundarea tuturor caracteristicilor legate de executarea misiunilor de impunere și menținere a păcii, realizarea unei interoperabilități între diferitele forțe participante la aceste misiuni, drepțiurile și obligațiile participanților la astfel de misiuni, regulile de angajare, diferite moduri de acțiune și în special modul în care se reușește colaborarea între reprezentanții diferitelor țări, membri în structurile de decizie ale unei forțe multinaționale. „Consider că participarea la acest curs a fost utilă și mi-a permis îmbunătățirea considerabilă a nivelului de cunoștințe în perspectiva participării la misiuni internaționale de menținere a păcii și a pregătirii efectivelor de jandarmi care urmează să participe la diferite misiuni internaționale sub egida Națiunilor Unite, NATO sau a Uniunii Europene”, a realizat ofițerul la sosirea în țară.

CERN reconfirmă – neoficial – „Ipoteza Smarandache”!

Autorul Ipotezei,
Florentin Smarandache

În 6 octombrie 2011, ziarul Monitorul de Vâlcea a publicat articolul „Profet în Țara Fizicii: Smarandache confirmat, Einstein infirmat?”, în care arătam că un experiment științific numit „Experimentul OPERA”, efectuat de către o echipă de savanți de la CERN (inițial, numit Centrul European de Cercetări Nucleare, acum, Laboratorul European pentru Fizica Particulelor Elementare) din Geneva (Elveția), a demonstrat că particulele elementare neutrino se deplasează cu o viteză mai mare decât cea a luminii, ceea ce infirmă celebra Teorie a Relativității Restrânse, enunțată de fizicianul Albert Einstein (viteza luminii este viteză limită în Univers) și, deci, confirmă „Ipoteza Smarandache” (nu există viteză limită în Univers), enunțată în anul 1998 de către matematicianul vâlcean Florentin Smarandache, născut la Bălcești, în anul 1954.

Deși experimentul durase trei ani, iar precizia măsurătorilor era foarte mare, fizicienii din echipa

respectivă (200 de persoane din 13 țări: Belgia, Bulgaria, Coreea de Sud, Croația, Elveția, Franța, Germania, Israel, Italia, Japonia, Rusia, Tunisia și Turcia) au fost foarte prudenți, nu au dat nici o interpretare acestui rezultat, ci au spus că este nevoie de alte experimente, pentru confirmarea rezultatului. Un alt experiment, făcut la sfârșitul lunii octombrie 2011, a dus la același rezultat: neutrini s-au deplasat pe distanța de 731,278 km cu o viteză de circa 6 km/s mai mare decât cea a luminii.

CONFIRMAREA VA VENI DIN SUA? Totuși, Dario Antiero, cercetător la Institutul de Fizică Nucleară din Lyon, Franța, coordonatorul departamentului de analiză a măsurătorilor din cadrul Experimentului OPERA (Oscillation Project with Emulsion-tRacking Apparatus – Proiectul de oscilare cu aparat cu emulsie pentru traiectorii), care a comentat acest nou rezultat, a spus că mai sunt necesare „experimente complementare și măsurători independente” pentru ca acest fenomen, numit deocamdată „anomalia timpului de zbor al neutrinelor”, să fie confirmat sau infirmat oficial. El a insistat că fizicienii trebuie să fie prudenți în concluzii, atât timp cât măsurătorile nu vor fi „verificate cu un sistem complet diferit”.

Paradoxal este că în anul 2005 Proiectul MINOS (Main Injector Neutrino Oscillation Search – Căutarea oscilațiilor neutrinoului cu injectorul principal), efectuat de către Laboratorul „Fermilab” din Chicago, SUA, cu detectorul de neutrini aflat într-o mină de fier situată la o distanță de 725 km de laborator, a obținut un rezultat asemănător, dar echipa sa, formată din 200 de savanți din șase țări (Anglia, Brazilia, Franța, Grecia, Rusia și SUA), a considerat că marja de eroare a aparatului sale ar fi prea mare pentru a considera că mă-

surătoarea poate fi validată! Acum, aparatura sa a fost perfecționată și se fac noi experimente, care vor dura circa trei ani.

Deci, s-ar putea ca acele „măsurători independente” de CERN (Elveția) să fie făcute de Fermilab (SUA), în țara în care se află acum Florentin Smarandache, care are dublă cetățenie, română și americană, și este profesor universitar doctor la Facultatea de Matematică și Științe a Universității „New Mexico” din orașul Gallup, statul federal New Mexico! Dar, cercetări asupra „oscilațiilor” neutrinelor, adică trecerea lor dintr-un tip în altul (există trei tipuri de neutrino), se fac și în alte țări, deci, rămâne de văzut „De unde sare... neutrino”!

Einstein: și infirmat, și confirmat?... Rezultatele Experimentului OPERA au provocat aprige dezbateri în lumea fizicienilor, pro și contra pe tema infirmării teoriei lui Einstein. O poziție intermediară o are Pierre Binetruy, directorul Laboratorului de Astroparticule și Cosmologie din Paris: „Rezultatele Experimentului OPERA ar putea să semnifice că teoria lui Einstein este valabilă în anumite domenii, dar există o altă teorie și mai globală”, făcând o analogie cu celebrele păpuși rusești „Matrioșka”, cele care intră în serie, una în alta [așa cum teoria lui Einstein (valabilă la viteze apropiate de viteza luminii) este față de teoria lui Newton (valabilă la viteze mici față de viteza luminii)].

Rămâne de văzut ce se va întâmpla în anii următori, dar se pare că fizica se află la răspântie, iar vâlceanul Florentin Smarandache a trasat fizicienilor două „părții”, prin cele două idei revoluționare ale sale: 1) nu există viteză limită în Univers; 2) există și a treia formă a materiei, pe care el a denumit-o „nematerie” (formată din „materie” și „antimaterie”!)